

[Dahlgaard.]

vi forleden Dag hørte en saa skaanselsløs Kritik. Det er for saa vidt en politisk Afstemning, ingen saglig. Jeg giver det ærede Medlem Hr. Hauge Ret i, at Formen for denne Erklæring er ejendommelig. Udvalgets Flertal udtaler, at Bevillingen kan bevilges. Det vil ikke sige, at den bevilges nu af Folketinget. Heller ikke tager Erklæringen Sigte paa, at den kan vedtages af Landstinget; det har Folketinget ingen Indflydelse paa. Landstinget vilde være fuldstændig berettiget til at vedtage Tillægsbevillingslovforslaget i den Affattelse, det nu har fra Folketinget. Finansudvalgets Flertal ved altsaa intet om, hvorvidt det kan vedtages.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Hauge om, at det er uheldigt, at Finansudvalget i en saa forvirret Situation som den, der nu er kommet til at foreligge, lader sig paavirke til at anvende Udtryk, som gaar ud over den Competence, Finansudvalget har. Men maaske er det hele kun et ubehjælpsomt Udtryk, der er anvendt, kun Udtryk for, at der er Enighed mellem Lederne af de to Partier om, at denne Bevilling maa ydes.

Forinden Afslutningen af denne tredie Behandling vil jeg gerne berøre en Sag, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Hauge var inde paa. Folketinget var i Forgaars Vidne til, at Handelsministeren erklærede, at saafremt Folketinget nægtede Bevillingen, vilde Følgen deraf kun være, at Beløbet til sin Tid opførtes paa Statsregnskabet, hvorefter Tinget maatte afgøre, om det vilde godkende dette Regnskab.

Denne Handelsministerens Opfattelse berører jo ikke blot et statsretligt, men ogsaa et rent parlamentarisk Spørgsmaal, som det forekommer mig der maa være Klarhed over af Hensyn til fremtidige Tilfælde. Den nuværende højtærede Handelsminister kan jo i Øjeblikket være saa — hvad skal jeg sige — saa reduceret han være vil, han er dog Medlem af Landets Regering, og jeg siger derfor, at af Hensyn til fremtidige Tilfælde maa der dog være Klarhed med Hensyn til en Erklæring, som et Medlem af Landets Regering afgiver som sin Opfattelse. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Statsminister: Deler Statsministeren den højtærede Handelsministers Opfattelse, at en Minister, der i sin Administration har forbrugt et Beløb, som Folketinget derefter nægter at bevilge, kan fortsætte sin Virksomhed som Minister og blot opføre det nægtede Beløb paa det følgende Statsregnskab?

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skal straks svare det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, at hvad selve Beløbet angaar, saa er det jo anvendt; det findes altsaa paa Statsregnskabet og maa findes der, og dertil maa Rigsdagen saa til sin Tid tage Stilling. Men det behøver jo ikke at udelukke, at Nægtelse af en Bevilling af en Udgift, der er afholdt, medfører politiske Konsekvenser. Det er to forskellige Ting, det her drejer sig om, altsaa selve Beløbet og saa de politiske Konsekvenser, der ligger i en Nægtelse, hvis Nægtelsen bliver fastholdt. Men disse Konsekvenser foreligger jo ikke i Øjeblikket, og jeg skal derfor ikke komme ind paa dem.

Dahlgaard: Det glæder mig, at den højtærede Statsminister er ganske enig med mig i, at der her foreligger dels et statsretligt, dels et parlamentarisk Spørgsmaal, og at den højtærede Statsministers Bemærkninger angaaende de eventuelle parlamentariske Konsekvenser, hvis Spørgsmaalet derom definitivt var kommet til at foreligge, ikke faldt sammen med den højtærede Handelsministers Udtalelser.

Axel Dam: Ved Behandlingen af Lovforslaget angaaende Landmandsbanken stillede jeg det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om Ø. K.'s Tegning af Præferenceaktier ikke var iværksat under Betingelser eller Forudsætninger, som Rigsdagen ikke kendte, den Forudsætning nemlig, at Underskuddet ikke beløb sig til mere end de 144 Mill. Kr. Endvidere spurgte jeg, om ikke Etatsraad Andersens Henvendelse til Landmandsbankudvalget i 1923 om Renter af Kapitalen netop hvilede paa saadanne Forudsætninger, som var forbudt for Rigsdagen. Herpaa — hvis jeg i dette Tilfælde kan bruge Udtrykket „herpaa“ — fik jeg det Svar af den højtærede Finansminister, at der ikke fra nogen som helst Side var taget særligt Forbehold, der kunde begrunde noget Erstatningskrav. Med dette Svar erklærede jeg, at jeg foreløbig vilde slaa mig til Ro, ikke fordi jeg just fandt, at det ramte det, jeg havde spurgt om, men jeg var afskaaret fra her paa Rigsdagen at føre Vidner for, at der eksisterede saadanne Forudsætninger, som jeg havde antydnet.

Nu er der imidlertid fremkommet et Vidnesbyrd fra ingen ringere end Etatsraad Andersen, idet han paa Ø. K.'s Generalforsamling sidste Tirsdag udtalte — jeg har kun set det i Bladene, men da det er refereret ens i adskillige Blade, antager jeg, at Referatet er korrekt —, at Forudsætningen for Ø. K.'s Hjelpeaktion netop var den af mig